

[Jørgen Jørgensen.]

Aar; de kan blive højere, men de kan ogsaa tænkes at blive betydeligt lavere, end der er regnet med. Jeg gaar ud fra, at vi i Udvalget faar Lejlighed til nærmere at gennemgaa de Beregninger, der foreligger, og faar de Oplysninger tilvejebragt, som er nødvendige for at faa saa sikkert et Grundlag at bygge paa som muligt.

Landbruget skal have rimelige og forsvarelige Priser, saa Produktionen kan betale sig, men jeg er ganske enig i den højtærede Landbrugsministers Udtalelse om, at det ogsaa er i Landbrugets Interesse, at Priserne ikke sættes højere end nødvendigt. Landbruget er saa afgjort interesseret i at holde igen over for et stigende Prisniveau; en skønne Dag skal vi ned igen, og da bliver Vanskelighederne større, jo højere vi er kommet op. Det bør derfor alvorligt overvejes, om det ikke er muligt at skaffe Rentabilitet til Veje ved at sætte Udgifterne ned paa visse Omraader; jeg tænker her særligt paa de dyre Foderstoffer, som dog spiller en ikke ringe Rolle i Produktionen. Kan Priserne paa Olielager komme ned til den Pris, der var gældende for et halvt Aar siden, er Landbruget bedre tjent med en Smørpris paa 4 Kr. 70 Øre eller 4 Kr. 80 Øre end med en Pris paa 5 Kr. pr. kg for Smørret, naar Foderstofprisen er oppe paa over 70 Kr. pr. 100 kg, som Tilfældet er nu.

Saa er der ogsaa et Forhold, som er værd at tage i Betragtning, nemlig, at kan den foreslaaede Smørpris bringes noget ned, saa nærmer vi os det Punkt, hvor Eksporten kan bære sig uden Tilskud, og det tror jeg, at Landbrugets Udøvere vilde se paa med Tilfredshed. Det samlede Tilskud til Smørekporten er i Forslaget anslaaet til 32 Mill. Kr. med en Pris til Producenterne, hvor man har regnet med 5 Kr. pr. kg. Nedsættes denne Pris til 4 Kr. 80 Øre, betyder det, at Beløbet reduceres til omtrent Halvdelen, og at der kun bliver tilbage en forholdsvis mindre Del, som maaske kan komme ind paa andet Eksportsmør paa samme Maade, som Tilfældet har været sidste Aar, saa hele Problemet om Støtte til Eksporten kun bliver et meget underordnet Spørgsmaal, økonomisk set.

I det hele taget er det jo rigtigt at faa fastslaaet, at Statens Garanti for Landbrugets Priser efter al Sandsynlighed ikke vil koste ret store Beløb. Statens Garanti for Smørprisen paa de 4 Kr. for indeværende Aar vil ikke medføre nogen som helst Udgift for det offentlige, og det kan meget vel tænkes, hvis man vil tage et rimeligt Hensyn til det, jeg her har nævnt, at Garantien for

det kommende Aar heller ikke vil føre til væsentlige Udgifter for Staten. Derfor tror jeg, at det, set fra mange Synspunkter, ikke mindst fra Landbrugets Synspunkt, nøje bør overvejes, om vi ikke er i Stand til at bringe Udgifterne ned, saa Landbruget i det store og hele kan nøjes med den Pris for sit Smør til Eksport, som bliver betalt gennem de Aftaler, som vi nu engang har truffet.

Naar der i Forbindelse med de foreslaaede Landbrugsordninger udkræves de store Millionbeløb, er det jo kun en meget lille Del, der er Brug for til Eksportpriserne; for Smørrets Vedkommende har jeg gjort Rede for, hvor forholdsvis lidt det er. Men det, som koster noget, det, som de store Millionbeløb skal anvendes til, er at holde Priserne paa Hjemmemarkedet nede. Spørgsmaalet om Landbrugsordningen er derfor ikke et specielt Landbrugsproblem, det er et betydningsfuldt Led i vor almindelige økonomiske Politik, og der maa man gøre sig klart, at det, som foregaar ved Fastlæggelsen af de forskellige Ordninger, som gennemføres for Tiden, det er dette, at hver enkelt Befolkningsklasse søger at opnaa Dækning for Udgiftsstigningen; det er Grundlaget, naar Arbejdslønningerne fastlægges, det er Grundlaget for Tjenestemandslønningerne; og det er ogsaa Grundlaget, naar Landbrugets Priser skal fastlægges, at skaffe Dækning for Prisstigningen. Det vil altsaa sige, at der sikres hver enkelt af de betydende Befolkningsgrupper i Danmark den samme Levelfod som før Krigen. Men er dette muligt? Har vort Land en saadan økonomisk Stilling, at hele Befolkningen kan opretholde samme Levestandard som før Krigen? Det stiller jeg mig noget tvivlende over for, jeg tror ikke, det kan lade sig gøre. Det har været af meget stor Betydning for Befolkningen i disse Aar, siden Krigen begyndte, at vi har været i Stand til at holde Priserne paa de vigtigste Livsfornødheder nede. Der har ingen nævneværdig Stigning været siden 1940; det gælder Huslejen, det gælder Priserne paa Smør, Flæsk, Æg og Sukker, disse Ting, som er Livsfornødheder for hvert Hjem i Landet. Men dette, at holde Priserne paa Levnedsmidler nede, kan naturligvis ikke være en Opgave for Landbruget alene.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen sagde, at det kunde ikke være holdbart at opretholde de kunstige Priser, som Landbruget byggede paa ved Genneførelsen af disse Ordninger. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvad han forstaar ved kunstige Priser? Hvis